

KLASSISK FREDAG**Ståle Wikshåland**
swi@dagbladet.no

«Sukk hjerte, men brist ikke!»

CD: Denne gamle frasen dukker opp i anledning Cecilia Bartolis siste utgivelse, «Sospiri» på Decca, som egentlig er en samleutgivelse fra tidligere innspillinger. Som så ofte med ekte divaer er den til gjengjeld pakket inn i glanset papir, en liten bok som kunne være en forminsket utgave av de *coffe-table* bøkene hun tidligere har blitt lansert gjennom.

Men her er mer enn gammel vin på nye flasker, om enn årgangsvin. For Bartoli har plukket i repertoaret ut fra en idé. I så måte følger hun det samme sporet som har styrt plateutgivelsene hennes tidligere. Hun har bare helt unntaksvis gitt ut rene svikesamlinger, men heller konsentrert seg om lite kjent repertoar, for eksempel arier av Gluck og Vivaldi, eller de forbudte ariene under operaforbudet i pavetidas barokke Roma. Eller hun har portrettert inntil identifikasjon store historiske sanger som Maria Malibran.

OG HUN HAR ØRE FOR gode musikerlag: Il Giardino Armonico, Les Musiciens du Louvre, Orchestra dell'Accademia di Santa Cecilia og så bortetter, foruten hennes mer permanente La Scintilla. Stort bedre band finner du ikke i dette repertoaret.

Hva er så ideen denne gang? Hun har blendet ned sin vokale pyroteknikk, musikkverdenens flotteste og beste koloratur, og konsentrerte seg om de dypere sukkene i operaen verden. Dem er det mange av, og mange av de flotteste får vi her.

Noen ganger skjemmes Bartolis framføringer, og da tenker jeg særlig på sceneframføringene, av en hang til manierisme. Og manierismer finnes like mye i dypfulte sukk som i vokal akrobatikk.

BARTOLI KJENNER DEM ALLE, men vet derfor også bedre enn de fleste hvordan man styrer unna. Slik blir det bare unntaksvis at hun faller for fristelsen, og det er sant og si tålbart da også. Men noen av kuttene er høydepunkter som forslår, hør for eksempel på numre som «Casta diva» fra Bellinis *Norma*, eller «Qui sedes» fra Matteus-pasjonen, så er det ingen tvil: Dette er en sanger som ikke bare er teknisk overlegen men også en stor og sjelden fortolker.

Og da tåler vi å få henne i reprise etter reprise.

ENGEGÅRDKVARTETTEN ER UTE med Beethoven, Arne Nordheim og Bartók. Det har blitt en flott utgivelse, som står støtt i sammenlikning med de fleste andre, nasjonalt som internasjonalt, og da ikke bare på grunn av den gode lyden som 2L produserer også denne gang.

Når jeg har hørt Engegårdkvartetten på konsert, har jeg noen ganger vært sjenert av litt løs frasering og ikke så finstilt presisjon. På denne utgivelsen er det ingenting av dette, absolutt ingenting, men til gjengjeld sterke tolkninger. Klangkroppen er fast og fin, intonasjonen sikker og grepet om egenarten i hver av kvartettene, som hører til litteraturen aller fineste, er førsteklasses. Så her er det bare å gratulere!

Med unntak for Jean Yves Thibaudet har jeg aldri hørt noen pianist spille Erik Satie bedre enn Aldo Ciccolini. Nå får vi ham heldekkende i nettopp Satie, på EMIs flotte, nye billigerie Great Classical Recordings.

HER ER DET SØDME OG TØRT VIDD om hverandre, som i god champagne, fra de melankolske Gymnopediene og til verket som Satie komponerte som svar på kritikk fra Debussy at verkene hans ikke hadde form. Da kvitterte Satie med «Tre stykker i pæreform» – for to klaver!

Cecilia Bartoli

«Sospiri»
(Decca)**Fortsatt p stjernelaget**

Engegårdkvartetten

«Beethoven – Nordheim – Bartók»
(2L)**Helstøpt kvartettklang**